

Ж. Руссо, че трѣбва да чакаме шестнадесетъ годишната възраст и тогава да говоримъ на дѣцата за Бога, е лъжлива и често опровергавана. Причината която дава е, че прѣдитая възраст дѣтето ще си състави само лъжливи и не пълни понятия за Бога. Но ако чакаме чловѣчески разумъ да бѣде достатъчно развитъ за да разбира безъ смѣсъ на нѣкоя грѣшка естеството на Бога, страхъ ме е че хората никога нѣма да бѣдѣтъ поучавани за Бога. Има ли чловѣчески умъ, макаръ той да бѣде и умътъ на Лейбницъ и Декартъ, който може да ласкае себе си че не е вмѣсилъ нищо чловѣческо въ идеята която си е съставилъ за божеството? И разумътъ на шестнадесетата годишна възраст силенъ ли е и просвѣтенъ ли е достатъчно, за да му даримъ правото да разбира онова което и най великитѣ гении не ще могатъ да разберѣтъ никогашъ? Освѣнъ това, единъ момѣкъ който никога не е чувалъ да се говори за Бога не ще бѣде въ състояние да разбере значението на тая страшна дума повече отъ едно дѣте: той ще прилича на слѣпецътъ отъ рождение когото правятъ операция на мръжата на окото му, и който не може да види по ясно отъ ново-роденото дѣте. Тѣзи велика идея има пужда отъ приготвления, и на която възраст и да се стараеш да я въведешъ въ чловѣчески умъ, бѣди уверенъ че нѣма да бѣде разбрана, или по нѣ нѣма да бѣде добрѣ разбрана отъ пръвъ пжтъ, Руссо иска да се занимаваме най напрѣдъ само съ физическото опазване и развиване на дѣтето, и отведнжжъ, въ една дадена минута, да го учимъ за нравствено-